

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel; thans: de minister voor Immigratie,
Integratie en Asiel,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Amsterdam, van 11 november 2011 in zaak nr. 11/35091 in het geding
tussen:

zich ook noemende

en

de minister.

1. Procesverloop

Bij besluit van 26 oktober 2011 is de vreemdeling in vreemdelingenbewaring gesteld. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 11 november 2011, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, de opheffing van de maatregel van bewaring met ingang van die dag bevolen en de vreemdeling schadevergoeding toegekend. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 18 november 2011, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Onder de minister wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorganger.

2.2. De minister klaagt dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat in het besluit tot ongewenstverklaring van 20 juli 1998 (hierna: de ongewenstverklaring) niet de rechtsgevolgen van dit besluit zijn vermeld, dat dit besluit geen meeromvattende beschikking is en dat het besluit daarom niet de door richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (PB 2008 L 348, hierna: de Terugkeerrichtlijn of de richtlijn) vereiste administratieve vaststelling bevat dat het verblijf van de vreemdeling onrechtmatig is of wordt en dat er een terugkeerverplichting is.

De minister betoogt daartoe dat de rechtsgevolgen van een ongewenstverklaring onder de oude Vreemdelingenwet niet anders waren dan onder de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) en dat bovendien uit het voorblad bij de ongewenstverklaring wel degelijk blijkt van de daarmee samenhangende vertrekplicht.

De minister betoogt voorts – zijns inziens ten overvloede – dat het tegen de ongewenstverklaring ingediende bezwaarschrift bij beschikking van 7 februari 2002 ongegrond is verklaard en dat hierbij wederom aan de vreemdeling is medegedeeld dat hij niet langer rechtmatig in Nederland verblijft en Nederland dient te verlaten.

2.2.1. Het terugkeerbesluit wordt in artikel 3, vierde lid, van de richtlijn als volgt gedefinieerd: "de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld".

In artikel 6, eerste lid, van de richtlijn staat dat de lidstaten,

onverminderd de in de leden twee tot en met vijf vermelde uitzonderingen, een terugkeerbesluit uitvaardigen tegen de onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft.

In het zesde lid van artikel 6 staat, voor zover thans van belang, dat de richtlijn niet belet dat het besluit inzake de beëindiging van het legaal verblijf tezamen met een terugkeerbesluit overeenkomstig de nationale wetgeving met één administratief of rechterlijk besluit of handeling kan worden genomen, onverminderd de procedurele waarborgen die zijn vervat in hoofdstuk III en in andere toepasselijke bepalingen van het communautair en het nationaal recht.

In artikel 7, eerste lid, van de richtlijn staat, voor zover thans van belang, dat in een terugkeerbesluit een passende termijn voor vrijwillig vertrek van zeven tot dertig dagen wordt vastgesteld, onverminderd de in de leden 2 en 4 bedoelde uitzonderingen.

Ingevolge artikel 13, eerste lid, van de richtlijn, voor zover thans van belang, wordt tegen een terugkeerbesluit een doeltreffend rechtsmiddel van beroep of bezwaar toegekend bij een bevoegde rechterlijke of administratieve autoriteit of bij een onpartijdig samengestelde bevoegde instantie waarvan de onafhankelijkheid is gewaarborgd.

2.2.2. Bij besluit van 20 juli 1998 is de vreemdeling ongewenst verklaard. In het voorblad bij deze beschikking staat dat de vreemdeling ongewenst is verklaard en dat hij Nederland onmiddellijk dient te verlaten.

Tegen de ongewenstverklaring heeft de vreemdeling op 20 augustus 1998 een bezwaarschrift ingediend. Dit is op 7 februari 2002 ongegrond verklaard. Onder punt 4 van dit besluit, onder het kopje "Rechtsgevolgen van deze beschikking" staat, voor zover thans van belang, dat de ongegrondverklaring van het bezwaarschrift tot gevolg heeft dat de ongewenstverklaring wordt gehandhaafd en dat de vreemdeling geen rechtmatig verblijf kan hebben.

2.2.3. Aldus is in het besluit van 20 juli 1998 de door de richtlijn vereiste administratieve vaststelling vervat dat het verblijf van de derdelander onrechtmatig is of wordt en dat er een terugkeerverplichting is.

Gelet hierop heeft de rechtbank niet onderkend dat na een zodanig besluit tot ongewenstverklaring, ook als dit ruim vóór het verstrijken van de implementatietermijn van de Terugkeerrichtlijn en voor de inwerkingtreding van Vw 2000 is genomen, geen afzonderlijk terugkeerbesluit meer behoeft te worden genomen. Nu dit terugkeerbesluit in de beslissing op het tegen de ongewenstverklaring gerichte bezwaar is gehandhaafd, bestaat geen grond voor het oordeel dat het terugkeerbesluit van 20 juli 1998 niet als grondslag voor de aan de vreemdeling opgelegde maatregel van bewaring mocht dienen.

De grief slaagt.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het besluit van 26 oktober 2011 beoordelen in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden, voor zover die gelet op hetgeen hiervoor is overwogen nog bespreking behoeven.

2.4. Bij de rechtbank heeft de vreemdeling naar voren gebracht dat de minister heeft miskend dat de aan de maatregel van bewaring ten grondslag gelegde omstandigheden, gelet op het bepaalde in de richtlijn, geen grond geven voor het oordeel dat hij zijn verwijdering ontwijkt of belemmert.

2.4.1. Aan de maatregel van bewaring is ten grondslag gelegd dat de vreemdeling:

- (a) niet beschikt over een identiteitspapier als bedoeld in artikel 4.21 van het Vreemdelingenbesluit 2000,
- (b) ongewenst verklaard is,
- (c) geen vaste woon-/verblijfplaats heeft,
- (d) veroordeeld is ter zake een misdrijf,
- (e) zich bedient van een of meer aliasen.

In de maatregel is voorts verwezen naar een op ambtsbelofte opgemaakt proces-verbaal van bevindingen van 26 oktober 2011, waarin wordt toegelicht welke overwegingen aan de maatregel ten grondslag liggen. Hierin staat, onder meer, dat de vreemdeling al vele jaren zonder toestemming en ondanks zijn ongewenstverklaring in 1998 in Nederland verblijft, dat hij geen activiteiten heeft ondernomen om zich van de juiste documenten te voorzien en dat niet is gebleken dat hij voornemens is eigener beweging te vertrekken. Daarbij komt, aldus dit proces-verbaal, dat de vreemdeling meer dan tien aliasen heeft gebruikt en heeft geweigerd opgaaf te doen van zijn verblijfplaats.

2.4.2. De Afdeling heeft in de uitspraak van 21 maart 2011 in zaak nr. 201100555/1/V3 (www.raadvanstate.nl), samengevat weergegeven en voor zover thans van belang, overwogen dat artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000, voor zover nodig, richtlijnconform kan worden uitgelegd in die zin dat, zolang niet aan artikel 3, zevende lid, van de richtlijn is voldaan, een maatregel van bewaring alleen mag worden opgelegd indien de betrokken vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert.

Bij de beoordeling of de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert dient te worden uitgegaan van de omstandigheden die in het besluit tot oplegging van de bewaring zijn vermeld. Bij deze beoordeling moet rekening worden gehouden met de toelichting die de minister, ter zitting van de rechtbank dan wel anderszins, over deze omstandigheden heeft gegeven en in samenhang daarmee met hetgeen hieromtrent uit het bewaringsdossier van de vreemdeling valt af te leiden.

2.4.3. De hiervoor genoemde omstandigheden geven, mede in het licht van de door de minister gegeven toelichtingen, in beginsel grond om aan te nemen dat de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert. Nu de vreemdeling geen omstandigheden naar voren heeft gebracht die aanleiding geven van dit uitgangspunt af te wijken, kunnen deze bewaringsgronden, anders dan de rechtbank heeft overwogen, de maatregel dragen.

De beroepsgrond faalt.

2.5. Bij de rechtbank heeft de vreemdeling voorts naar voren gebracht dat de minister onvoldoende voortvarendheid heeft betracht bij de voorbereiding van zijn uitzetting. Hij betoogt in dit verband dat zijn dossier op 26 oktober 2011 door de Dienst Terugkeer en Vertrek is ontvangen, dat op 1 november 2011 een aanvraag om verlening van een laissez passer (hierna: de lp-aanvraag) is ingevuld, en dat die aanvraag vervolgens pas op 7 november 2011 is doorgestuurd. Door de lp-aanvraag pas na zes dagen te verzenden, is onvoldoende voortvarend gehandeld, aldus de vreemdeling.

2.5.1. Nadat de vreemdeling op 26 oktober 2011 in bewaring is gesteld, heeft, voor zover thans van belang, op 1 november 2011 een vertrekgesprek plaatsgevonden. Diezelfde dag is een lp-aanvraag ingevuld en verzonden naar de lp-kamer, welke aanvraag vervolgens op 7 november 2011 door de lp-kamer is doorgezonden naar de Iraakse autoriteiten. Gelet hierop, kan niet worden gezegd dat de minister onvoldoende voortvarend heeft gehandeld.

2.6. Aan de hiervoor niet besproken bij de rechtbank voorgedragen beroepsgrond, dat het besluit tot ongewenstverklaring niet op de juiste wijze zou zijn uitgereikt, komt de Afdeling niet toe. Over die grond is door de rechtbank uitdrukkelijk en zonder voorbehoud een oordeel gegeven, waartegen in hoger beroep niet is opgekomen. Evenmin is sprake van een nauwe verwevenheid tussen het oordeel over die grond, dan wel onderdelen van het bij de rechtbank bestreden besluit waarop deze betrekking heeft, en hetgeen in hoger beroep aan de orde is gesteld. Deze beroepsgrond valt thans dientengevolge buiten het geding.

2.7. Gelet op het vorengaande, zal de Afdeling het beroep van de vreemdeling tegen het besluit van 26 oktober 2011 alsnog ongegrond verklaren. Er is geen grond voor schadevergoeding.

2.8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 11 november 2011 in zaak nr. 11/35091;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond;
- IV. wijst het verzoek om schadevergoeding af.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. A.B.M. Hent en mr. N. Verheij, leden, in tegenwoordigheid van mr. B. van Dokkum, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

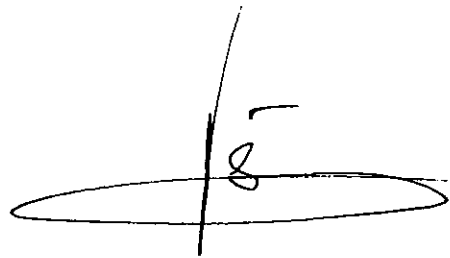
w.g. Van Dokkum
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 8 maart 2012

480.

Verzonden: 8 maart 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a vertical line on the left, a horizontal line across the middle, and a large, stylized 'V' shape on the right.

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector bestuursrecht

Zittinghoudende te Amsterdam

zaaknummer: AWB 11/35091

V-nr:

uitspraak van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken in de zaak tussen

(),
geboren op van (gestelde) Irakese nationaliteit, eiser,
gemachtigde: mr. W.M. Blaauw, advocaat te Haarlem

en

de minister voor Immigratie en Asiel,
verweerder,
gemachtigde: mr. A.J. Hakvoort, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst.

Procesverloop

Op 26 oktober 2011 is eiser op grond van artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vreemdelingenwet (Vw) 2000 in bewaring gesteld.

Bij beroepschrift van 31 oktober 2011 heeft eiser beroep ingesteld tegen het besluit van verweerder tot oplegging van de vrijheidsontnemende maatregel.

Op grond van artikel 94, eerste lid, van de Vw 2000 houdt het beroep tevens in een verzoek om toekenning van schadevergoeding.

De rechtbank heeft het beroep behandeld ter openbare zitting van 10 november 2011. Eiser is in persoon verschenen, bijgestaan door een kantoorgenoot van zijn gemachtigde, mr. M.H.K. van Middelkoop. Verweerder is vertegenwoordigd door zijn voornoemde gemachtigde. Ook was ter zitting aanwezig M. Al-Hamawandi als tolk in de Arabische taal.

Overwegingen

1. Eiser voert aan dat de maatregel van bewaring onrechtmatig opgelegd is. Eiser betwist dat de ongewenstverklaring op de juiste manier is uitgereikt, nu er geen kopie van het uitreikingsblad in het dossier zit. Subsidiair stelt eiser dat met de ongewenstverklaring uit 1998 geen sprake is van een meeromvattende beschikking. Er is dan ook niet het vereiste terugkeerbesluit genomen ten aanzien van eiser.

2. Verweerder stelt zich op het standpunt dat ten aanzien van eiser als ongewenst verklaard vreemdeling geen terugkeerbesluit vereist is. Allereerst omdat Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen

van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (de Terugkeerrichtlijn) niet van toepassing is op personen die ongewenst zijn verklaard.

3.1. De rechtbank stelt vast dat eiser bij besluit van 20 juli 1998 ongewenst is verklaard. Eiser heeft de ongewenstverklaring niet betwist, maar wel dat deze op de juiste manier is uitgereikt. De rechtbank volgt dit standpunt niet, nu eiser blijkens de uitspraak van deze rechtbank en zittingsplaats van 3 september 2008 (AWB 08/29829) in een eerdere bewaringsprocedure van eiser heeft erkend dat hij, onder een andere naam, ongewenst is verklaard. De rechtbank is dan ook van oordeel dat het er voor gehouden moet worden dat de ongewenstverklaring op de juiste wijze aan eiser bekend is gemaakt.

3.2. De rechtbank overweegt voorts dat in artikel 2 van de Terugkeerrichtlijn de werkingssfeer van de Terugkeerrichtlijn is omschreven. Volgens vaste jurisprudentie van deze rechtbank en zittingsplaats (onder meer de uitspraak van 3 februari 2011, LJN: BP5432) is de werkingssfeer voldoende duidelijk en onvoorwaardelijk bepaald. Nu verweerder tot op heden niet van de mogelijkheid gebruik heeft gemaakt om in nationale wetgeving de toepassing van de Terugkeerrichtlijn op ongewenst verklaarde personen uit te sluiten, komt eiser de mogelijkheid toe zich op (andere) voldoende duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen van de Terugkeerrichtlijn te beroepen. Verweerders verwijzing naar de Mededeling implementatie Richtlijn 2008/115/EG over normen en procedures voor terugkeer onderdanen van derde landen (Staatscourant 2011, nr. 4082) leidt niet tot een ander oordeel nu uit deze mededeling niet blijkt in welke bepalingen van de nationale wetgeving artikel 2, tweede lid, van de Terugkeerrichtlijn is geïmplementeerd.

4. Subsidiair stelt verweerder zich op het standpunt dat geen terugkeerbesluit vereist is, omdat een ongewenstverklaring als zodanig moet worden opgevat.

5.1. Op grond van artikel 15, eerste lid, van de Terugkeerrichtlijn dient sprake te zijn van een terugkeerprocedure voordat een vreemdeling in bewaring kan worden gesteld. Voorts dient uit het systeem van de Terugkeerrichtlijn te worden afgeleid dat een terugkeerprocedure in beginsel aanvangt met de uitreiking van een terugkeerbesluit.

5.2. Artikel 3, vierde lid, van de Terugkeerrichtlijn definieert het begrip "terugkeerbesluit" als de administratieve of rechterlijke beslissing waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is, of dit illegaal wordt verklaard, en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld. Voorts vermeldt artikel 6, zesde lid, van de Terugkeerrichtlijn dat een terugkeerbesluit kan worden opgenomen in een zogenoemde meeromvattende beschikking.

6.1. De rechtbank is van oordeel dat het besluit tot ongewenstverklaring van 20 juli 1998 niet als een meeromvattende beschikking kan worden opgevat. Het besluit bevat immers niet de rechtsgevolgen van het besluit. Aldus is in het besluit niet de door de Terugkeerrichtlijn vereiste administratieve vaststelling vervat dat het verblijf van eiser onrechtmatig is of wordt en dat er een terugkeerverplichting is. Het besluit tot ongewenstverklaring van 20 juli 1998 kan dus niet als een terugkeerbesluit worden beschouwd. De rechtbank verwijst hierbij naar de uitspraak van de Afdeling bestuursrecht van de Raad van State van 21 maart 2011 (LJN: BP9281).

7. De rechtbank stelt dan ook vast dat eiser in bewaring is gesteld zonder dat een terugkeerbesluit aan hem was uitgereikt. Nu niet is gebleken dat anderszins sprake was van

een jegens eiser lopende terugkeerprocedure, oordeelt de rechtbank dat verweerder niet tot de onderhavige inbewaringstelling had kunnen overgaan.

8. Gelet op het voorgaande behoeft hetgeen overigens door eiser is aangevoerd geen bespreking meer. De rechtbank verklaart het beroep gegrond en beveelt de onmiddellijke opheffing van de bewaring.

9. De rechtbank ziet in het vorenstaande aanleiding eiser ten laste van de Staat der Nederlanden een vergoeding als bedoeld in artikel 106 van de Vw 2000 toe te kennen en wel tot een bedrag van € 105,-- per dag dat eiser op een politiebureau ten onrechte aan de vrijheidsontnemende maatregel onderworpen is geweest en € 80,-- per dag dat eiser in het huis van bewaring ten onrechte aan de vrijheidsontnemende maatregel onderworpen is geweest, in totaal € 1410,-- (2 x €105,-- en 15 x € 80,--).

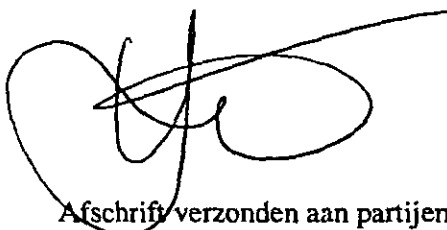
10. De rechtbank veroordeelt verweerder in de door eiser gemaakte proceskosten. Deze kosten stelt de rechtbank op grond van het Besluit proceskosten bestuursrecht voor de door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand vastgesteld € 874,-- (1 punt voor het beroepschrift, 1 punt voor het verschijnen ter zitting, met een waarde per punt van € 437,--, en een wegingsfactor 1).

Beslissing

De rechtbank

- verklaart het beroep gegrond;
- beveelt dat verweerder de bewaring onmiddellijk opheft;
- veroordeelt de Staat der Nederlanden tot het betalen van een schadevergoeding aan eiser tot een bedrag van € 1410,-- (zegge: veertienhonderdtien euro);
- veroordeelt verweerder in de proceskosten van eiser tot een bedrag van € 874,-- (zegge: achthonderdvierenzeventig euro), te betalen aan de griffier.

Deze uitspraak is gedaan op 11 november 2011 door mr. M.S.F. Voskens, rechter, in aanwezigheid van drs. Y.A.P. Huijbregts-Kegels, griffier, en bekendgemaakt door verzending aan partijen op de hieronder vermelde datum.

Afschrift verzonden aan partijen op:

11 NOV. 2011

Conc.: YHK
Coll: LvD
D: C
VK

Kopie conform de griffier
van de Rechtbank Amsterdam

Tegen deze uitspraak kan binnen één week na de dag van verzending daarvan hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
18 NOV 2011	
ZAAKNR.	20112073
AEN:	
SCHAKELD. DE.	PAR:

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 'S-GRAVENHAGE

Hoger beroepschrift vreemdelingenzaken

Van:
de Minister voor Immigratie en Asiel te 's-Gravenhage,
appellant
gemachtigde: mr. B.M. Kristel,
ambtenaar ten departemente

Tegen:
de uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage, zittinghoudende te Amsterdam,
van 11 november 2011,
met kenmerk AWB 11/35091

Inzake:

met IND-kenmerk 9501.08.0019
aan te dulden als verweerder
gemachtigde: mr. W.M. Blaauw
advocaat te Schotersingel 153, 2023 AH, te Haarlem

Procesvertegenwoordiging
postbus 30120, 2500GC
's-Gravenhage
Contactpersoon:
mr. C. Prins
Tel. (070) 779 7077

1. Inleiding

De Minister voor Immigratie en Aziel (hierna: de Minister) komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Amsterdam, van 11 november 2011, met kenmerk AWB 11/35091 (*productie 1*), in welke zaak de rechtbank het beroep gericht tegen het besluit van 26 oktober 2011 gegrond heeft verklaard, de Staat der Nederlanden tot vergoeding van de schade aan

hierna te noemen verweerder, ad € 1410,00, heeft veroordeeld alsmede de Minister in de proceskosten, ad € 874,00, heeft veroordeeld.

2. Achtergronden

2.1 Bij besluit van 26 oktober 2011 is verweerder krachtens artikel 59, eerste lid en onder a, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw) in bewaring gesteld.

2.2 Bij uitspraak van 11 november 2011 heeft de rechtbank het door verweerder ingestelde beroep gegrond verklaard.

2.3 Op 11 november 2011 is de aan verweerder opgelegde maatregel opgeheven (*productie 2*).

3. Standpunt van de Minister

3.1 De Minister heeft één grief tegen de aangevallen uitspraak.

Grief 1

3.2 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverwegingen 6.1 en 7 op pagina 2 en 3 van de aangevallen uitspraak:

"De rechtbank is van oordeel dat het besluit tot ongewensverklaring van 20 juli 1998 niet als een meeromvattende beschikking kan worden opgevat. Het besluit bevat immers niet de rechtsgevolgen van het besluit. Aldus is in het besluit niet de door de Terugkeerrichtlijn vereiste administratieve vaststelling vervat dat het verblijf van eiser onrechtmatig is of wordt en dat er een terugkeerverplichting is. Het besluit tot ongewensverklaring van 20 juli 1998 kan dus niet als een terugkeerbesluit worden beschouwd. De rechtbank verwijst hierbij naar de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 21 maart 2011 (LJN: BP9281)."

"De rechtbank stelt dan ook vast dat eiser in bewaring is gesteld zonder dat een terugkeerbesluit aan hem was uitgereikt. Nu niet is gebleken dat anderszins sprake was van een jegens eiser lopende terugkeerprocedure, oordeelt de rechtbank dat verweerder niet tot de onderhavige inbewaringstelling had kunnen overgaan."

3.3 Op de hiervoor genoemde en bestreden overwegingen van de rechtbank berusten tevens rechtsoverwegingen 8, 9 en 10 op pagina 3 van de bestreden uitspraak. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grief tast ook de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan.

4. Toelichting op de grief

4.1 De Minister stelt zich op het standpunt dat de rechtbank ten onrechte van oordeel is dat het besluit van 20 juli 1998 (*productie 3*) waarbij verweerder ongewens is verklaard niet als een meeromvattende beschikking kan

worden gezien en derhalve niet kan worden beschouwd als een terugkeerbesluit in de zin van artikel 3, vierde lid, van de Terugkeerrichtlijn.

- 4.2 Naar het oordeel van de Minister legt de rechtbank de uitspraak van uw Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (verder: uw Afdeling) van 21 maart 2011, met als kenmerk 201100493/1/V3, LJN: BP9281, te beperkt uit. Immers, het terugkeerbesluit wordt in artikel 3, vierde lid, van de Terugkeerrichtlijn als volgt gedefinieerd:

"de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld."

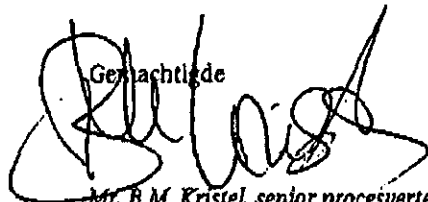
In artikel 6, eerste lid, van de Terugkeerrichtlijn staat dat de lidstaten, onverminderd de in de leden twee tot en met vijf vermelde uitzonderingen, een terugkeerbesluit ultvaardigen tegen de onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft.

- 4.3 Er is geen grond voor het oordeel van de rechtbank dat in de ongewenstverklaring van 20 juli 1998 niet de op verweerder rustende vertrekverplichting is vastgelegd. De Minister wijst er daarbij op dat de rechtsgevolgen als genoemd in artikel 67 Vw niet afwijken van die van artikel 21 Vw (oud). Tevens blijkt de vertrekplicht uit de bij het besluit behorende voorblad en de aanbiedingsbrief aan de Regiopolitie Utrecht. Nu niet is gebleken dat verweerder sinds 20 juli 1998 aan zijn vertrekplicht heeft voldaan, heeft de rechtbank ten onrechte geoordeeld dat de beschikking houdende zijn ongewenstverklaring niet kon gelden als administratieve beslissing waarin het verblijf van verweerder illegaal is verklaard. Dat uw Afdeling bij uitspraak van 21 maart 2011, met als kenmerk 201100493/1/V3, LJN: BP9281, heeft geoordeeld dat meeromvattende beschikkingen kunnen gelden als terugkeerbesluit sluit, naar het oordeel van de Minister, geenszins uit dat niet ook andere besluiten of kennisgevingen, waaronder besluiten houdende de ongewenstverklaring van een vreemdeling die zijn genomen voor 1 april 2001, eveneens kunnen gelden als terugkeerbesluit.
- 4.4 Ten overvloede merkt de Minister nog op dat verweerder tegen het besluit van 20 juli 1998 op 20 augustus 1998 bezwaar heeft ingediend en dit bij beschikking van 7 februari 2002 ongegrond is verklaard (*productie 4*). In deze beschikking is (eveneens) aan verweerder medegedeeld dat hij niet langer rechtmatig in Nederland verblijft en Nederland dient te verlaten.
- 4.5 Gelet op het vorenstaande heeft de rechtbank niet tot de conclusie kunnen komen dat verweerder in bewaring is gesteld zonder dat een terugkeerbesluit aan hem was uitgereikt. De rechtbank had dan ook de opgelegde maatregel van bewaring rechtmatig dienen te beoordelen en het inleidende beroep derhalve ongegrond moeten verklaren.

6. Conclusie

De Minister concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegrondverklaring van het door verveerder tegen het besluit van 26 oktober 2011 ingestelde beroep.

Rijswijk, 18 november 2011

Gemachtigde

*Mr. B.M. Kristel, senior procesvertegenwoordiger
Minister voor Immigratie en Astel
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Vestiging Rijswijk*